

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΒΔΟΜΗΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΖ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1884.

ΑΡΙΘ. 199

Βυνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Είς ούδένα, πλην τών τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Έξωτερικῶν » Φ.

Έν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 33.

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΙ.

Πολλοὺς παῖδας ἤκούσαμεν νὰ παραπονῶνται ὅτι αὐτοὶ ἔχουν περισσότερα μαθήματα, περισσότεράς ἐργασίας καὶ μεγαλύτερον περιορισμὸν παρὰ κάθε ἄλλος, καὶ νὰ εὐχωνται νὰ ἦσαν ἀνδρωμένοι, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν πλέον τὰ βάρη αὐτά. Ἄν τυχόν ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν μικρῶν μας φίλων, τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Έφημερίδος τῶν Παίδων, τοιοῦτοί τινες (ὅπερ δὲν πιστεύομεν,) τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ ἀναγνώσουν τὰ ἐπόμενα ὀλίγα περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, καὶ ἀφ' οὗ παραβάλουν τὴν ἰδικήν των ἀνατροφὴν πρὸς τὴν ἑκαίτων νὰ εἰπουν ποῖα ἐκ τῶν δύο εἶναι ἡ ἀσθενεστέρη.

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον μίαν γνώμην, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ τὴν ἰδικήν μας παρομίαν, ὅτι τὸ «ξὺλον ἐβγήκε ἀπὸ τὸν Παράδεισον» εἶναι δὲ αὕτη ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ἐφυγέ ποτε ξὺλον εἶναι ἀπαθευτός. Παρωμιάζον δὲ τὸ ἀνοπτότακτον παιδίον πρὸς τὸ κεκυρωμένον δένδρον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε διὰ πληγῶν καὶ ἀπειλῶν νὰ ἐπανορθώσων.

Ἄρα δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην τροφῆς οἱ παῖδες παρεδίδοντο εἰς τὸν παιδαγωγόν, ὅστις ἦτο συνήθως δούλος πιστός, ἔργον τοῦ ὁποίου ἦτο νὰ τοὺς συνάδου παντοῦ καὶ οὐδέποτε νὰ ἀποχωρίζεται ἀπ' αὐτοὺς, νὰ διδάσκη πῶς νὰ περιπατοῦν εἰς τὴν ἰδὴν, καὶ πῶς νὰ καθίζουν, πῶς νὰ κρατοῦν τοὺς πόδας των καὶ πῶς νὰ σηκώνουν τὸ ἰμάτιον των, πῶς νὰ φέρωνται εἰς τὴν τράπεζαν, μὲ πῶσα ὀγκύλα νὰ πιάνουν τὸ κρέας καὶ τὸ ψάριον (διότι περὶνία τότε δὲν εἶχον,) καὶ μὲ πῶσα τὸ χαιμαίριον, κτλ. Δὲν τοῖς ἐπετρέπετο δὲ τότε ὡς καὶ τώρα νὰ ἐκλέγουν τὰ καλλίτερα μέρη τῶν φαγητῶν, δεῖν ἦσαν καὶ μεγαλύτεροι εἰς τὴν τράπεζαν, ἔπρεπε δὲ νὰ σηκώνωνται ἅμα εἰσέρχεται πρὸς τὴν

«Ὅλα εἰς τὰ μου!»

ρος, τοῖς ἦτο δὲ ἀπηγορευμένον νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ εἰς δημόσια μέρη ὅπου συνηθροίζοντο πολλοὶ ἄνδρες.

Ἡ παιδαγωγία τοὺς συνώθευον καὶ εἰς τὰ σχολείον ἡ δασκαλείον, ὅπου ἐκτός τῶν μαθημάτων καὶ τῆς μουσικῆς ἐδιδάσκοντο τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸ σέβας πρὸς τοὺς ἀνωτέρους. Ὁ φιλόσοφος Πλάτων παραίνει τοὺς μαθητὰς νὰ ἔχουν τὰ τρία ταῦτα, εἰς μὲν τὸν νοῦν τὴν σωφροσύνην, εἰς δὲ τὴν γλῶσσαν αἰσθὴν, εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν αἰδέω, ἧτις εἶναι καλλίστη συμβουλή διὰ πάντα παῖδα τὴν σήμερον.

Ἄδιαφορον δὲ πῶσον ψυχρὸς ἢ καυτηρὸς ὁ καρπὸς, δὲν τοῖς ἐπετρέπετο νὰ λείψουν ποτὲ ἐκ τοῦ σχολείου, ἀλλ' ἐσκληρύνοντο τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ. Ἐφοίτων δὲ τακτικὰ καὶ εἰς τὰ γυμναστήρια, ὅπου ἦσκον καὶ ἀνεπτύσσον τὸ σῶμα των, διότι οἱ Ἕλληνας ἠγάπων νοῦν ἠγίη εἰς σῶμα ἰσχυρόν. Ἄφ' οὗ δὲ παρήργοντο τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἦσαν ὑπὸ τὴν φροντίδα οὐχὶ πλέον τοῦ παιδαγωγοῦ, ἀλλὰ τοῦ κοσμητοῦ καὶ σωφρονοῦ, ὅστις τοῖς ἐβίβασκε πᾶν ὅ, τι πρέπει νέος καλῶς ἀναθραμμένος νὰ γνωρίζη, καὶ πρὸς τοῦτοίς πολλὰ ἠθικὰ παραγγέλματα τοῖς ἐδίδεν. Ἄλλ' ὁ ἀσθενεστάτος πάντων τῶν διδασκάλων, καὶ ὁ κυ-

ριώτερος ἠθικός διδάσκαλος ἦτον ὁ πατήρ, ὅστις ἐνδιεφέρετο φυσικῶς παντός ἄλλου περισσώτερον περὶ τῆς ὀρθῆς ἀγωγῆς τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἠγωνίζετο διὰ παντός μέσου νὰ τὸν κάμῃ ἐνάρετον καὶ πεπαιδευμένον ἄνθρωπον. Ποῖον δὲ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀσθητικῆς ταύτης ἀνατροφῆς; Τὰ ἀγέληματα εἰς τὰ Μουσεῖα παριστῶντα τὴν νεολαίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μᾶς δεικνύουν πῶσον ἦσαν ὠραῖοι, ὕψις καὶ καλῶς ἀνεπτυγμένοι σωματικῶς, τοῖς δὲ ἑσνοφῶντες, τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλων τὰ συγγράμματα μᾶς δεικνύουν εἰ ἦσαν ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς. Ὁ περιορισμὸς τοὺς ἐκαμνεν αἰθήμενος ὅπως τώρα εἶναι μόνον τὰ κοράσια, ἡ δὲ καλὴ ἀνατροφή εἰ-

γενείς και χαριέντας τοὺς τρόπους. ἡ δὲ μελέτη οὐ παιδείας
τοῦς. Ἀληθῶς, ὡς λέγει ὁ Ἰσοκράτης ἐπὶ τῆς παιδείας ἢ μὲν ῥέει
εἶναι πικρὰ ὁ δὲ καρπὸς γλυκύς.»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε παρελθόν φύλλον.)

ΚΕΦΑΛ. Η΄.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν ὁ πόλεμος καὶ πάλιν ἐξεργάη ὑπὸ
τῶν Αὐστριακῶν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀπολεσθεύσης ἐ-
παρχίας· οὗτος καλεῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὁ δεύτερος
Σιλεσιανὸς πόλεμος.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς ἀκόμη τῆς ἀνάρξεως τῶν ἐχθρο-
πραξιῶν, ὁ Γεώργιος ἠτύχησε νὰ ἀνακαλύψῃ κρύ-
φιόν τι κίνημα τοῦ ἐχθροῦ καὶ οὕτως ἔσωσε τὸν Πρωσ-
σικὸν στρατὸν ἀπὸ αἰφνιδίαν προσβολῆν· καὶ ἤτταν.
Διὰ δὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀγρυπνίαν του προσεβιά-
σθη εἰς λοχαγόν.

Ἡ ἔδρα τοῦ πολέμου μετὰ τινα καιρὸν μεταφέρθη
ἀπὸ τῆς Σιλεσίας εἰς τὴν Σαξωνίαν, διότι ὁ βασιλεὺς
τῆς Σαξωνίας εἶχε συμμαχήσει μὲ τὴν Αὐστριακὴν αὐ-
τοκράτειραν Μαρίαν Θηρασίαν. Ὁ Πρωσσικὸς στρατὸς
ὑπὸ τὴν διαίτησιν τοῦ Πρίγκηπος Λεοπόλδου τῆς Δεσ-
σαυίας συνελπίσθη πρὸς τοὺς Σάξωνας, παρὰ τὸ Κέσ-
σελδορφ, κατὰ τὸ ἔτος 1745, ὅπου ἐγένετο ἡ σφοδρο-
τάτη καὶ μᾶλλον αἱματηρὰ μάχη ὀλοκλήρου τοῦ πο-
λέμου τούτου.

Οἱ Σάξωνες κατεῖχον τὴν κώμην τοῦ Κέσσελδορφ,
καὶ οἱ Πρῶσοι ἐμάχοντο νὰ κορνεύσωσι τὴν κώμην
ταύτην· ἡ δὲ πάλη ἦτο μακρά. Ὁ Γεώργιος, ἐπι-
φαλῆς τοῦ λόγου του, ἦτο ἐν τῇ πρώτῃ φάλαγγι, ἐ-
πληγῶθη εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἀλλὰ δὲν ἔδω-
κε προσοχὴν. Οἱ Πρῶσοι ἀπέκρουσαν τὰς προσβολὰς
τῶν Σαξῶνων· δραγῶνων, ἀλλὰ τέλος τὸ φθοροποιὸν
πῦρ τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ ἤρχισε νὰ τοὺς κώμην
νὰ διατάξουν.

«Ἐμπρός, παιδιά!» ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος σείων
τὸ εἶφος του, «μὴ ἀποθαρρύνεσθε! Τὰ πάντα δυνατὰ
παρὰ τῷ Θεῷ!» Καὶ οἱ στρατιῶται του ἐνθουσιασθέν-
τες ἐκραύγασαν. «Τὰ πάντα δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ»
καὶ ἐρίφθησαν λυσσασθῶς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Πάντες
ὑπεχώρησαν ἔμπροσθεν τῆς ἀνικητοῦ ὁρμῆς των, ἐξε-
πόρθησαν τὰ πυροβολοστάσια, καὶ ὁ Γεώργιος ἦτο ὁ
πρῶτος Πρῶσσος ὀπλίτης ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὰς ὁδοὺς
τοῦ Κέσσελδορφ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ζήτωκραυ-
γούντων στρατιωτῶν του.

Ἄλλὰ δὲν εἶχε τελειώσει τὸ πρᾶγμα. Ὑπῆρχον
τάγματα τινα Σαξωνικοῦ πεζικοῦ ἐπὶ τῶν κρημνῶν
ἀνωθεν τοῦ Κέσσελδορφ, καὶ ὁ Πρίγκηψ Μαυρίκος

τῆς Δεσσαυίας, υἱὸς τοῦ γηραιοῦ Στρατάρχου, ἀπε-
φάσισε μετὰ νεανικῆς τόλμης νὰ ἐκπορθῆσθαι τὰ ὑψώ-
ματα ἐκεῖνα. Ἠγοούμενος ὀλίγων στρατιωτῶν, κατώρ-
θασε νὰ ἀναβῆ τοὺς βράχους. Ὁ Γεώργιος ἰδὼν τὸν
κίνδυνόν του, ἀδῆγησε τὸν λόχον του δι' ἄλλης συν-
τομωτέρως ὁδοῦ, πρὸς προσβολὴν τῶν Σαξῶνων ὀπι-
τῶν. Ἐφθασε δὲ μόλις ἐγκαίρως, διότι ὁ νεαρὸς πρίν-
γηψ εἶχεν ἤδη περιουκλωθῆ. Ὁ Γεώργιος μὲ τοὺς
ἀνδρας του ἐποίησε τόσον λυσσασθῆ ἔφοδον ὥστε κα-
τώρθωσε νὰ σώσῃ τὸν πρίγγηπα· ἐφθασαν καὶ ἄλλα
Πρωσσικὰ στρατεύματα, καὶ οἱ Σάξωνες ἐξεδιώχθη-
σαν τῶν κρημνῶν.

Πρὶν δύση ὁ ἥλιος ἡ νίκη τῶν Πρῶσσων ἦτο τε-
λεία· ἀλλ' ἦτο νίκη ἥτις τοὺς ἐκόστισε πολὺ ἀκριβᾶ.
Τὸ πεδῖον ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῶν φονευθέντων καὶ τραυ-
ματιῶν· ἐνταῦθα ἐχθρὸς καὶ φίλος ἐκοιμῶντο ὁμοῦ
τὸν αἰώνιον ὑπνόν· ἐκεῖ φίλος καὶ ἐχθρὸς συνε-
στῆναζον ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῶν πόνων των. Ἄφ' οὗ ἔ-
παυσαν οἱ πυροβολισμοὶ καὶ ὁ θόρυβος, ὁ λόχος τοῦ
Γεωργίου παρετήρησεν ὅτι ἔλειπεν ὁ γενναῖος λοχα-
γός των. Μετὰ λύπης ἐδήλωσαν τὴν ἀπώλειαν ταύ-
την εἰς τὸν Στρατάρχην, ἐν ἡ αἰδοῖσις ἔθλιψεν ἐν τῷ
μέσῳ τῆς διὰ τὴν νίκην χαρᾶς του, διότι ὁ υἱὸς του
ἐχρεώσεται τὴν ζωὴν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤδη πιθανῶς ἦτο
μεταξὺ τῶν νεκρῶν. Τότε ἀπεδείχθη πόσον προσφι-
λὴς ἦτο ὁ Γεώργιος εἰς πάντας. Οἱ ἄνδρες του ἂν καὶ
κοπιασμένοι ἀπὸ τὴν μάχην ἐξῆλθον κατὰ ομάδας μὲ
φανούς, πρὸς ἀναζήτησίν του.

Ὁ Γεώργιος ἔζη ἀλλ' ἔκειτο ἐν τινι κοιλώματι τῶν
βράχων, πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ὁ νεαρὸς πρίγγηψ
εἶχε προσβάλει τὸ Σαξωνικὸν, πεζικόν. Ἡσθάνετο τὸ
αἷμά του ἐκρέον, φοχρὰ ρεύματα τὸν διεπέρνων,
αἱ δὲ πληγαὶ του ἔκαιον. Προσευχηθεὶς δύο ἢ τρεῖς
λέξεις, ἔπεσεν εἰς λήθαργον ἀναισθησίας.

Ἐκ τοῦ ληθαργίου τούτου ἀφυπνίσθη διὰ τοῦ ἤχου
φωνῆς γνωστῆς μὲν ἀλλ' ἀπαίσιας. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς του — ἀκτίς φωτός ἔλαμψεν εἰς τὸν τόπον ὅπου
ἔκειτο καὶ ἐκ δευτέρου ἤκουσε τὴν φωνήν, ἐξ ἧς εἶχεν
ἀνεγερθῆ ἐκ τῆς ναρκώσεως. Δὲν ἔβλεπε τὸν λαλοῦν-
τα ἀλλ' ἦτο βέβαιος ὅτι οὗτος δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ
Γκόττληβ. Ἦτο δὲ φανερὸν ἐκ τῆς ὁμιλίας ὅτι ὁ
Γκόττληβ καὶ τις σύντροφός του ἐνησχολοῦντο εἰς τὸ
ἐπάρατον ἔργον τῆς λησταύσεως τῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου
πταμάτων.

«Στάσου σύντροφε,» τὸν ἤκουσεν ὁ Γεώργιος λέ-
γοντα, «νὰ ἔνας καλὸς ἄνθρωπος ἐδῶ! Ἄρρολόγιον —
ἀτέλοισα αἱ καὶ πουγγὶ γεμάτων φλωριά — φρωαία!»

«Νὰ ἔνας ὅστις ἔχει καὶ αὐτὸς κᾶτι τὰ ἀπῆντησεν
ὁ ἄλλος, «ἀλλὰ ζῆ ἀκόμη ὁ δυστυχής.»

«Δός του μιά στο κεφάλι και έναια σου, οι νεκροί δὲν μαρτυροῦν,» εἶπεν ὁ Γκόττληβ, μετ' ἀδιαφορίας.

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι φόνος, καὶ προτιμῶ νὰ σοὶ ἀφήσω τὰ χρήματά του, παρὰ νὰ τὸν δολοφονήσω.»

«Ε! λοιπὸν Ἀνδρέα, στάσου ἐδῶ καὶ βγάλε τὸ πουκάμισσὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ· εἶναι κατακαί- νουρον.»
(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΔΥΟ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Μῦθος λαπωνικός.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

«Βλέπεις τὸ ἔμβρυον ἐκεῖνο βατραχιδίου,» εἶπεν ὁ εἰς, «τὸ ὅποιον φαίνεται ὡς ψάρι μετὰ τὴν μακρὰν οὐ- ράν του; εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ μεταμορφωθῆ εἰς βά- τραχον.»

«Αὐτὸ δὲν εἶναι τόσον παράδοξον ὅσον ὁ λευκὸς λωτός, ὅστις παράγεται ἐκ τῆς θαλάσσης!»

Ὁ βάτραχος ἀκούσας ταῦτα παρενεούθη, ἀλλὰ πάλιν ὡς φιλόσοφος ἔκαμε τὸν ἐξῆς συλλογισμόν. «Ἐάν τὰ ψάρια μεταμορφῶνται εἰς βατράχους, καὶ ἡ λάσπη εἰς λωτόν, διατί καὶ οἱ βάτραχοι νὰ μὴ δύνανται νὰ μεταμορφωθοῦν εἰς ἀνθρώπους; Ἐάν ὁ ἀψυχὸς πη- λὸς δύναται νὰ λάβῃ τοιαύτην μεταμόρφωσιν, διατί ἐγὼ νὰ μὴ γείνω ὡς ἓνας τῶν σοφῶν τοῦ Κρότου; Τοῦλάχιστον θὰ δοκιμάσω, καὶ ἂν ἀποτύχω δὲν χάνω τίποτε· βάτραχος ἤμην καὶ βάτραχος θὰ μείνω, ἀλλ' ἂν ἐπιτύχω, ὅποια μεταβολή!»

Ἐν τούτοις συνέθη οἱ δύο οὗτοι βάτραχοι νὰ ἀνα- χωρήσωσι ταυτοχρόνως ἐκ τῶν οἰκιῶν των, ἐταξίδευσον δὲ χωρὶς νὰ τοὺς συμβῆ κἀνὲν δυστύχημα, ἕως οὗ ἡ- μέραν τινὰ κατὰ τύχην συνητηθήσαν εἰς τὴν ὁδόν, πλησίον τῆς πόλεως Χασιμότο, κουρασμένοι καὶ πεινασμένοι.

«Καλὴ ἡμέρα».—λέγει ὁ ἐκ τῆς Ὀζάκας βάτρα- χος πρὸς τὸν ἐκ Κρότου.

«Καλὴ σας ἡμέρα»,—ἀποκρίνεται ὁ ἐκ Κρότου.

«Σήμερον ἔχομεν ὠραίαν ἡμέραν», προσέθηκεν ὁ ἐξ Ὀζάκας.

«Μάλιστα, εἶνε πολὺ ὠραία» ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος.

«Καὶ πόθεν σὺν Θεῷ ἔρχεσθε;»

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἡγεμὼν Γαματάρος ἐκ τῆς Ὀζά- κας, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Χικί Δόνο, ἡγεμόνος τῆς λίμνης τῶν λωτῶν.

«Ἡ δὲ εὐγενία σου ποῖος εἶσαι καὶ πόθεν ἔρχε- σαι;»

«Ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἄλλος,—εἶμαι ὁ Καίτηρον Σὰν μέγας γεωκτῆμων τοῦ πηγαδίου Βουνί ἐν Κρότω, ἐξεκίνησα δὲ διὰ νὰ ἴδω τὸν μέγαν ὠκεανόν, ἀλλὰ νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν εἶμαι κατάκοπος ἐκ τῆς ὁδοπορίας, καὶ

πολλάκις ᾔχθηθην νὰ μὴ εἶχον ἐκινήσει εἰς τοιοῦτον κινδυνῶδες καίμακρινόν ταξίδιον· διότι φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ πράξω ἕτι ἐπιθυμῶ καὶ νὰ ἐπι- στρέψω σφῶς εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.»

«Ἄλλ' ἔχεις δίκαιον ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ φιλό- σοφος βάτραχος, ὅθεν ἐσυλλογίσθη, ὅτι θὰ ἦτο καλ- λύτερον καὶ διὰ τοὺς δύο μας ν' ἀναβῶμεν εἰς τὸν ὕψηλόν τοῦτον λόφον, ἐκ τοῦ ὁποίου σὺ μὲν δύνασαι νὰ ἴδῃ; τὸν μέγαν ὠκεανόν, ἐγὼ δὲ τὸ Κρότο.»

Παραδεχθέντος δ' ἐκείνου τὴν πρότασιν ταῦτην εὐ- ρέθησαν μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ἀφ' ὅπου εἶχον λαμπρὰν θέαν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῶν δύο πόλεων Ὀζάκας καὶ Κρότου.

Ἀφ' οὗ δ' ἐπὶ πολὺ ἐκύτταζαν ὄλα ταῦτα, ὁ ἐκ Κρότου βάτραχος πρῶτος ἔλυσε τὴν σιωπὴν, εἰπών.

«Καθὼς βλέπω ἡ Ὀζάκα εἶναι καθὼς τὸ Κρότο, καὶ ὡς πρὸς τὸν Ὠκεανόν, περὶ τοῦ ὁποίου τὰ τρελ- λοκόριττα ἐκεῖνα ἔλεγον τόσα πολλά, δὲν τον βλέπω τόσον μέγαν, ὅσον τὸν περιγράφουν. Τί ἀνοησία νὰ τὸν παραστήσουν ὡς κατέχοντα τὸ ἡμισυ μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς! Δὲν βλέπεις πῶς ἐκτείνεται μόνον ὀλίγιστα μίλια. Νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, εὐρίσκω ὅτι ἔκαμον ἀνοησίαν νὰ ἀφήσω τὴν εὐτυχῆ οἰκίαν καὶ οἰκογένειάν μου διὰ νὰ ζητήσω νὰ μάθω πράγ- ματα, τὰ ὅποια καμμίαν ὠφέλειαν δὲν δύναται νὰ προξενήσουν εἰς τὸ γένος μου.»

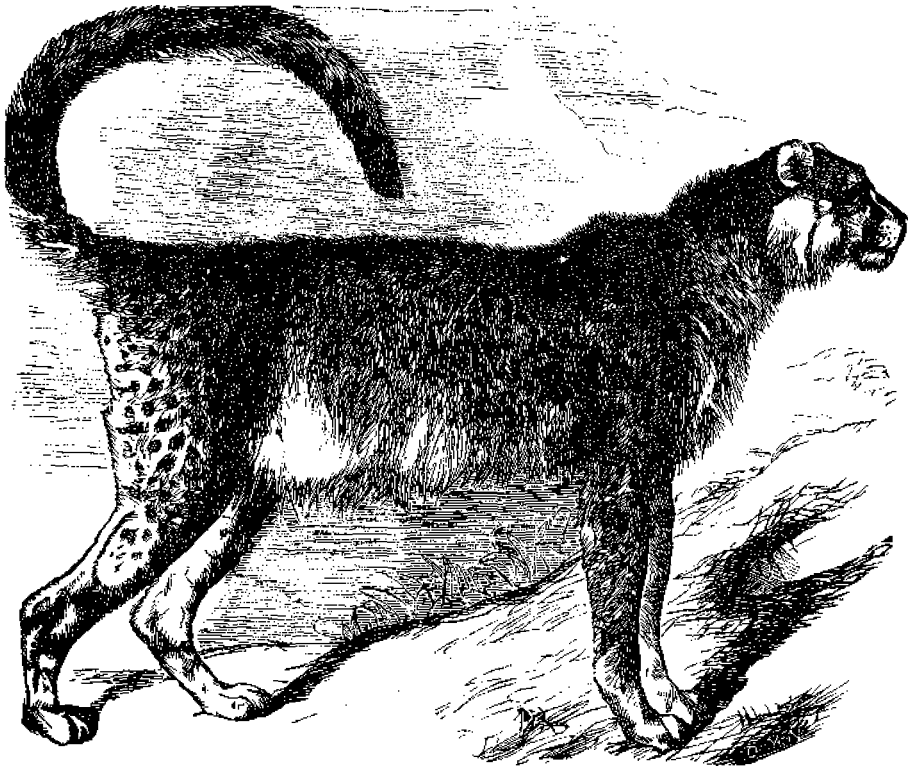
«Καὶ ἐγὼ εἶπεν ὁ ἄλλος, βλέπω ὅτι ἔκαμα μεγά- λην ἀνοησίαν, ἐπιθυμήσας ὄχι μόνον νὰ ξενιτευθῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταμορφωθῶ εἰς ἄνθρωπον. Οἱ μοναχοὶ ἐκεῖνοι μὲ ἐξεμύαλισαν μὲ τὰς φιλοσοφίας των ἰδέας ἀλλὰ τώρα βλέπω καὶ συναισθάνομαι, ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς βατράχους τὰ τοιαῦτα ζητήματα εἶναι πολὺ με- γάλα, ἐπομένως δὲν μας ἀνδιαφέρουν. Ὅθεν θὰ ἐπι- στρέψω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν λίμνην μου καὶ εἰς τὴν οἰκο- γένειάν μου, διὰ νὰ ἐξοδεύσω τὰς ὑπολοίπους ἡμέ- ρας τῆς ζωῆς μου καταγιόμενος εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁ- ποῖον ἀρμόζει εἰς τὴν φύσιν τοῦ γένους μου, ἀπολαμ- βάνων τὴν εὐωδίαν τοῦ ὠραίου λωτοῦ, τὸν ὅποιον ὁ Πλάστης ὄλων ἡμῶν ἔκαμε πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν βατράχων.»

Ταῦτα εἰπόντες ἀπεχαιρέτησαν ἀλλήλους καὶ ἐπέ- στρεψεν ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν του πόλιν καὶ οἰκογέ- νειαν, διηγηθέντες; εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των τὰ ὅσα εἶδον καθ' ὁδόν καὶ πόσον ἦσαν ἀνόητοι νὰ ριψοκινδυνεύσουν τὴν ζωὴν πρὸς ἀπόκτησιν γνώσεων, αἱ ὅποια δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν κύκλον τῶν βατρα- χῶν.

Πάνθηρ ο θηρευτής.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ εἰδὸς τι πάνθηρος, εὐρισκόμενον ἐν Ἀφρικῇ καὶ Ἀσίᾳ, καὶ ὀνομαζόμενον Τ σ ῆ τ α, ἡ θηρευτὴς Πάνθηρ. διότι εἶναι ὁ κυνηγὸς τῶν θηρίων, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐχρησιμοποιοεῖτο ὑπὸ τῶν Μογγόλων Ἀυτοκρατόρων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, καὶ σήμερον χρησιμοποιοεῖται ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν Περσίαν καὶ Ἰνδίαν. Εἶναι λίαν νοσηκὸν ζῶον καὶ δύναται νὰ διδαχθῇ πολλά πράγματα, κατὰ τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸν χαρακτήρα ὁμοιάζει τὸν κύ-

γλάϊ, Φίλιππον Δόδριτζ, ὅστις συνέγραψε πολλὰ βιβλία θεολογικὰ καὶ ἐκτὸς τούτων πολλοὺς ὠραίους ὕμνους, πρὸς χρῆσιν ἐκκλησιῶν καὶ οἰκογενειῶν. Ὁ εὐσεβὴς αὗτος ἄνθρωπος, παιδιόθεν ἐγνώριζε τὰς Γραφάς, διδασθεὶς αὐτά· ὡς ὁ Τιμόθεος ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς του μητρὸς, διότι ὁ πατὴρ του ἀπέθανεν ὅταν ἦτο νήπιον· οὐδέποτε δὲ ἀφῆκε τὴν καλὴν ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν ἔμαθε νὰ βαδίξῃ ἀπὸ παιδί, ὁ δὲ Θεὸς τὸν ἠλλόγησε, καταστήσας αὐτὸν τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν

Πάνθηρ ο θηρευτής.

να, ἐν φ τὸ χρώμα του, αἱ ἰσχυραὶ του σιαγόνες, οἱ ὀξεῖς του ὀδόντες καὶ ἐν γένει ἡ εὐκαμψία τῶν μελῶν του δεικνύουσι μετέχει τῆς φύσεως τῶν γαλῶν. Πράγματι δὲ εἶναι ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν δύο τούτων γενῶν, καὶ ἕνεκα τούτου ὁ μέγας γάλλος φυσιοδίφης Κυβιέρος τὸν ὠνόμασε «κ υ ν ι κ ῆ ν γ α λ ῆ ν». Τιθασσέεται δὲ εὐκλίως καὶ γίνεται ὠραῖον οἰκιακὸν ζῶον, καὶ παίζει μὲ τὰ παιδιά, μ ο υ ρ μ ο υ ρ ῖ ζ ω ν ὡς ἡ γαλῆ ὅταν θωπεύηται.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΔΟΔΡΙΤΣ.

Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν παριστᾷ ἓνα τῶν εὐσεβεστάτων ἀνδρῶν καὶ διασημοτάτων ἱεροκηρύκων τῆς Ἀγ-

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου μαρτυρεῖ περὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ, λέγει ὁ λόγος.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια ἐξ ἐπὶ προηγούμενον φύλλον)

«Ξεύρω ἴγῳ, ἀπεκρίθη ὁ ἄθλιος γελῶν, εἰθὰ τὸν φάγον ὅμως ἄνθρωποι τῆς Ἰταπαντῆς. Τὸν σηματοῦσα διὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ βόσκη ἔξω μὲ τὸν ἄλλον. Ἔλα, τραθήξου μικρέ· δὲν ἔχεις δουλειὰ ἐδῶ.»

Ἵ Βέρτος ἐστήριξε τοὺς μικροὺς του πόδας καὶ συνέσφιγξε τοὺς γρόνθους του.

«Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ μεταχειρισθῆς ἐν ταλαί-

παρων ζῆλον τόσον σκληρῶς;» εἶπε γενόμενος κάω-
χος «Δὲν θὰ σοὶ τὸ ἐπιτρέψω!»

Ἦ ἄνθρωπος συνωφροῦσθῃ καὶ ὅμως ἐγέλασεν ἐν
ταυτῷ.

«Ἐχει σκοπὸν νὰ μὲ δαίρη, μικρὲ μου;»

Ὁ Βέρτος ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ ταλαιπώρου χοί-
ρου, ὅστις ἐκλαυθμύριζεν ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοῦ καύσα-
νος τοῦ πυρός.

«Πρέπει νὰ μὲ φονεύσῃς πρὶν ἐγγίσῃς τὸν χοῖρον.»

ἄργῃν του ἐκ τοῦ θαυμάσου. «Ἐσὺ ἀλήθεια δὲν ἔχεις
ἀνάγκη!»

«Δὲν ἐξέδρω τί ἐνοεῖς μὲ τοῦτο,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρ-
τος «Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ὅμως νὰ βλάψῃς τὸν χοῖρον.»

«Τί,» ἀνέκραξεν ὁ ἀνὴρ ἔξω φρενῶν σχεδόν. «Θὶ
σὲ καύσω χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν γονατίσῃς ἐδῶ νὰ μοῦ
ζητήσῃς συγχώρησιν.»

«Δὲν θὰ τὴ κάμω.»

«Δὲν θὰ μοῦ πάρῃς συγχώρησιν διὰ ἐκεῖνα τὰ ὀ.

Ὁ δόκτωρ Δόδριτζ

εἶπεν ὁ Βέρτος. «Εἶσαι ἄνθρωπος σκληρός.»

Ἦ ἀνὴρ ὠργίσθη.

«Νὰ σοῦ πῶ μικρὲ, κύτταξε καλὰ νὰ μὴ φάγῃς
τὸ σιδηρὸ ἐσὺ. Τραβήξου ἂν δὲν θέλῃς νὰ δοκιμά-
σῃς καὶ τὴ ζεστό ζεστό.»

Ὁ Βέρτος ἠλιγγίασεν, ἀλλ' οὔτε ἐπτοήθη οὔτε ὑπε-
χώρησε.

«Προτιμῶ νὰ τὸ κάμῃς εἰς ἐμὲ παρά εἰς τὸ δοστυ-
χὲς τοῦτο ζῆλον.» ἀπεκρίθη

«Ἄκου τον! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος, λησμονήσας τὴν

ποιὰ μοῦ εἶπες;»

«Ὅχι εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βέρτου ἐκλείσαν· ἠλιγγίασε, πε-
στεύων ὅτι τὴν ἐπομένην στιγμὴν ἤθελεν ἀισθανθῆ
τὸν πεπορακτωμένον καὶ σίζοντα σιδηρῶν. Ὁδδῶλως
ὅμως ἐνέδωκεν.

Ἦ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου κατέπεσεν.

«Ἐσὺ μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶσαι παλληκάρη!» εἶπεν.

«Ἐνοια σου παιδί μου, σὲ ἀστευούμην. Πρὸς χάριν
σου ὅμως ἐπειδὴ εἶσαι τόσον γενναῖος θὰ τὸν ἀφήσω

τὸν χοῖρον χωρὶς νὰ τὸν σημαδεύσω. Εἶσαι ἔμως καὶ ἀνόητον πλάσμα, ἐκτός ἂν ἦσαι ἄγγελος τοῦ Θεοῦ.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βέρτου γέπλησθησαν δακρύων. Ἐξέταυε μεγαλοπρεπῶς τὴν χεῖρά του, καθὼς ἔσυνείθιζε νὰ πράττῃ ἐν Ἀβιλιώνῃ, ἵνα τὴν ἀσπασθῆ ὁ ἀνὴρ. Ὁ μέγας καὶ μελαγχροινὸς ἀνὴρ, συνέσφιγγεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς μεγάλης του μελαίνης χειρός,

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν,» ἔμορμύρισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως. «σὺν ἐσένα ποτὲ δὲν εἶδα ἄλλον!»

«Καὶ δὲν θὰ σημαδεύσης χοίρους πλέον ποτὲ, ποτὲ;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος, προσηλώνων ἐπ' αὐτὸν τοὺς μεγάλους καὶ σοβαροὺς του ὀφθαλμοὺς μὲ βλέμμα ἐταστικόν.

«Ποτὲ δὲν σημαδεύω πλέον ἐτοῦτον» ἀπεκρίθη χαμογελῶν μετὰ τινος αἰσχύνῃς ὁ ἀνὴρ — «Νὰ σὲ χαρῶ ἀφέντη μου, ἐσὺ εἶσαι ὁ πρῶτος ὅπου μὲ καταφέρνεις νὰ ὑποσχεθῶ καὶ τόσον ἀκόμη.»

«Ναὶ ἀλλὰ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς» εἶπεν ὁ Βέρτος σοβαρῶς «Εἶναι κακὴ πράξις καὶ ὁ Θεὸς ὀργίζεται! ἐσὺ τόσον μέγας καὶ δυνατὸς νὰ τυραννήσης ἐν δυστυχῆς ζωῶν τὸ ὅποιον δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτὸν του.»

«Πῶς ὀνομάζουσαι ἀφέντη μου μικρέ;» ἠρώτησε ταπεινῶς ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ.

«Μὲ ὀνομάζουσι Ἀβιλιώνῃ.»

Ἀβιλιώνῃ; Τότε λοιπὸν θὰ λέγω Ἀβιλιώνῃ! εἰς τὴν προσευχὴν μου κάθε Κυριακὴν εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.» εἶπεν ὁ ἀνὴρ μετὰ τινος συγχινήσεως, προσθέτων χαμηλῆ τῆ φωνῇ — «Ἀκούς ἐκεῖ τί παλληκαρί!»

«Εὐχαριστῶ πολύ.» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος ἡσύχως, τότε δὲ ὑψώσας εὐγενῶς τὸν πλόν του ἐξῆλθε τῆς καλύδης πρὶν ἢ ἀναλάβῃ ὁ ἀνὴρ τῆς ἐκπλήξεώς του. Ὅτε δὲ ἔστρεψε πάλιν τὸ βλέμμα ὀπίσω, εἶδε τὸν γίγαντα ἐκεῖνον ἐπιχέοντα ὕδωρ ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ τὸν χοῖρον περιφερόμενον ἔξω ἐλευθέρως.

«Πόσον ἐφοβήθην!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βέρτος. «Ἄλλ' ἔμως καὶ ἂν μὲ ἔκαιεν ἐντελῶς, ποτὲ δὲν θὰ ἐνέδιδον.»

Καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι λεπτή τις φωνὴ ἐντὸς του ἔλεγε:

«Τὸ καλλίστον πρᾶγμα ἐν τῇ κόσμῳ εἶναι ἡ ἀνδρεία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἔλεους, καὶ τὰ δύο ταῦτα ἡμῶν δύνανται νὰ θαυματουργήσωσιν ὡς μάγοι.»

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΠΡΩΙΝΟΣ ΥΜΝΟΣ

Στὴν κλίνην μου ἔπάνω
Χρσοὶ ἄγγελοι ἦσαν
καὶ φύλατταν τὴν νύκταν
μέτ' ἐπὶ σκότος τὸ βαθύ.

Ἡ μήτηρ μ' ἐκοιμάτο
καὶ ἔλα μου τ' ἀδέλφρα
κοντὰ μου πλαγιασμένα
ψυχὴ δὲν ἦταν ἐυνητή.

Φύλακες ἔμως βεῖοι
μ' ἐπρόσεχαν ἀγρόπινως,
καὶ ὁ γλυκὺς μου ὕπνος
μ' ἔφησε μόνον τὴν αὐγὴ

Χ' εὐχαριστῶ Θεὸ μου
δὲ' ἔλα σου τὰ δῶρα,
κ' εἰς ταύτην μου τὴν ὥρᾳ
ὅς ἦναι φύλακες αὐτοί.

Ὅστε εἴτε κοιμοῦμαι,
ἐργάζομαι ἢ παίζω,
εἰς σὲ πάντα ν' ἄρῃσκω,
νὰ ζῶ ὡς εὐπειθὲς παιδί.

Στοῦ δρόμου μου τὸ τέλος
μακρὸν ἢ κοπιῶδες
μύρον χύσε εὐώδες
κ' εἰς νέαν φέρε με ζωὴν.

Λ.

Ἡ Ἐδδιστὸν Φάρος

Ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Ἀγγλίας, εἰς 74 μιλίων ἀπόστασιν τοῦ μεγάλου ναυστάθμου Πλάμουθ κεῖται ὄψαλος, συνιστάμενος ἀπὸ πολλοὺς βράχους τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ μόνον ἐξέχει ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἦναι καλὸς καιρὸς, ἡ θάλασσα βράζει καὶ στροφοδινεῖται κέριξ τῶν βράχων τούτων, ἐν καιρῷ δὲ τρικυμίας τὰ κύματα συντρίβονται ἀγρίως ἐπ' αὐτῶν καὶ πετοῦν ὑψηλὰ τοὺς ἀφροῦς τῶν ἀλοῖμονον δὲ εἰς τὰ κακόμοιρα πλοῖα, ὅσα τυχόν εὐρηθῶν ἐκεῖ πλησίον. Ὁ φοβερὸς οὗτος ὄψαλος ὀνομάζεται Ἐδδιστὸν, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἦτο τὸ πλέον ἐπικίνδυνον σημεῖον τῆς θαλάσσης εἰς τὰ καταπλέοντα ἐκεῖσε πλοῖα, ἐξ ὧν τὰ μὲν προσεκραύοντο ἐκεῖ καὶ ἐχάνοντα, τὰ δὲ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον τοῦτον ἄφρινον τόσον πολὺ τὸν ἴσιον δρόμον των, ὥστε ἐναυάγουν ἐπὶ τῶν βράχων τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας. Τὸ κακὸν ἠῶξανεν ὀλονὲν καὶ καθίστατο ἀνυπόφορον, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

Πρὸ 200 περίπου ἐτῶν, ἔμπορός τις τοῦ Λονδίνου, Οὐίνστανλεϋ ὀνομαζόμενος, ὅστις εἶχε χάσει δύο ἢ τρία πλοῖα ἐπὶ τοῦ ὄψαλου ἐκεῖνον, ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ φάρον αὐτοῦ, ὥστε βλέποντες οἱ ναῦται ἀπὸ μακρὰν τὸ φῶς του νὰ ἀποφεύγουν τὸν κίνδυνον. Μὲ πολλὴν ἔμως δυσκολίαν κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὴν ἀρ-

χην να τῷ δώσει τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο μέσα, διότι ἔλοι ἐνόμιζον τὸ πρᾶγμα ὄχι μόνον ριψοκίνδυνον ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀδύνατον «Πῶς,» τῷ ἔλεγον «θὰ κτίσης πύργον ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους; ἐκεῖνους, ἀφ' οὗ ἡ θάλασσα οὐδὲ κἄν νὰ τοὺς πλησιάσης σὲ ἀφίνει;» Καὶ τῷ ὄντι ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὁ Οὐίνστάνλεϋ οὐδέποτε ἀπεθαρρόνη, ἂν καὶ εἶχε νὰ παλαίη ἀκαταπαύτως κατὰ τῆς ἀγρίας θαλάσσης; καὶ πολλάκις νὰ περιμένῃ ἑβδομάδας ὀλοκλήρους ἕως οὗ νὰ δυνηθῇ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν βραχον, πολλάκις δὲ τὸ ἔργον τῆς αὐτῆς ἡμέρας κατεστρέφετο τὴν ἰδίαν νύκτα ὑπὸ τῆς τρικυμίας. Τέλος πάντων μετὰ τέσσαρα ὅλα ἔτη ἐπερατώθη ὁ φάρος, καὶ μίαν νύκτα ὁ Οὐίνστάνλεϋ ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀνάψῃ ἰδιοχείρως τὸν φανὸν, ὅστις ἔμαλλε νὰ σώσῃ τόσους ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ὡς βλέπεται ὁμως ἐκ τῆς προκειμένης εἰκόνας, τὸ σχῆμα τοῦ φάρου τούτου ἦτον ὅλως ἀκατάλληλον διὰ τὴν χρῆσιν ταύτην, πρῶτον διότι εἶχε παράθυρα καὶ ἀνοίγματα πολλὰ, καὶ ἐξώστας, τὰ ὅποια ἔχουν μάλιστα ἐπιφανέως εἰς τὸν ἀνεμον, καὶ εὐκολώτερον δύνανται νὰ ἀνατρέφουν ἢν κίτριον. Ἐπὶ τρία ἔτη ὁ φάρος οὗτος ἔμεινε ἀκλόνητος, μίαν νύκτα ὁμως φοβερὰ τρικυμία τὸν ἀφῆρασε μὲ ὄλους τοὺς ἐν αὐτῷ, ὁ δὲ Οὐίνστάνλεϋ μεταξὺ των εὐρισκόμενος ἐχάρθη ὁμοῦ μὲ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του, ὅστις διετηρήθη 46 ἔτη. Μετ' ὀλίγον ἔκτισαν νέον φάρον ἐπὶ τοῦ βραχίου τούτου; ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὡς καὶ ὁ πρῶτος ἦτο ἐόλιμος, κατεστράφη δὲ ὑπὸ πορκαϊῆς τῷ 1755. Ὁ τρίτος φάρος, ὅστις ὀψώθη ἐκεῖ ἦτο μὲν λίθινος καὶ καθ' ὅλα ἀρμόδιος πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου, ἀλλὰ παρετηρήθη μετὰ παρέλευσιν ἑκατὸν περιπίου ἐτῶν, ὅτι ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο κτισμένος εἶχε φαγωθῆ ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὥστε ὕπῃρχε κίνδυνος μὴ ὑποσκαφθῶν τὰ θεμέλια τοῦ πύργου, ἐπομένως κατὰ τὸ ἔτος τοῦ 1879, ὁ Πρίγγιφ τῆς Οὐαλλίας καὶ ὁ Δουὲ τοῦ Ἐδμβούργου ἔβαλαν τὸν θεμέλιον λίθον νέου φάρου ἐπὶ ἑταρου βράχου στερεοῦ, ὅστις καὶ φαίνεται προωρισμένος ν' ἀνισταθῇ ἐπὶ πολλὰ ἔτη

εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς θαλάσσης, ἔχων σχῆμα κωνοειδὲς μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλίγιστα κουφώματα, τὸ δὲ ἠλεκτρικὸν φῶς τοῦ φανοῦ αὐτοῦ λάμπει εἰς ἀπόστασιν περισσότερον τῶν 17 μιλίων!

ΤΕΧΝΗΤΑ ΒΡΕΦΗ.

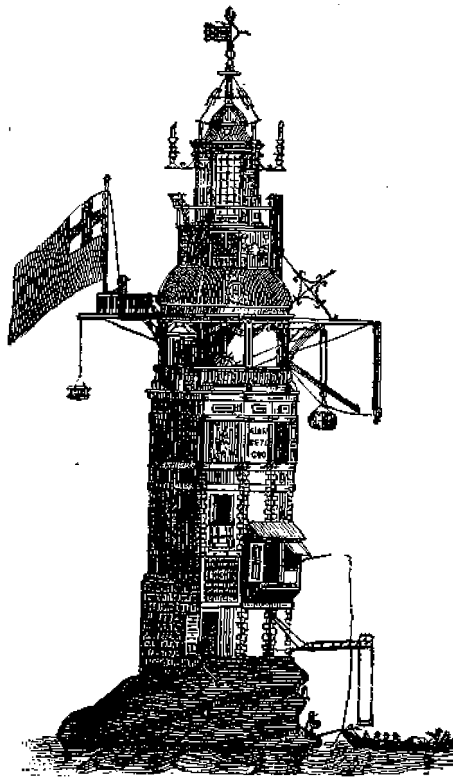
Αἱ λεγόμεναι κούκλαι ἐπενοήθησαν πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν παιδιῶν. ἔλοι δὲ ἡμεῖς γνωρίζομεν πόσην χαρὰν προξενοῦν τὰ ἀθύρματα ταῦτα εἰς τὰ μικρὰ παιδία καὶ κορσία, ἂν μάλιστα, τὴν ἡμέραν νὰ ἦναι ἐπιθετικῶς κατεσκευασμένα ὥστε νὰ κλείουν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἢ νὰ ἐκτείνου τὰς χεῖρας, ἢ νὰ κινῶν τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἐκ' ἐσχάτων αἱ κούκλαι ἤρχισαν νὰ χρησιμεύουσι εἰς τὸ εἶδος νηπιῶν οὐχὶ πρὸς διασκέδασιν, ἀλλὰ πρὸς ὠφέλειαν καὶ τῶν ἠλικιωμένων.

Ὅσοι ἐταξίδευσαν νύκτα διὰ τῶν σιδηροδρόμων γνωρίζουσι πόσον ἐνοχλητικὸν εἶναι νὰ διαρχεταί τις ὀλόκληρον τὴν νύκτα καθήμενος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θέσιν χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀκουμπήσῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Ἐκτὸς τῆς ἀσπνίας εἰς τὴν ὅποιαν κρατεῖ τὸν ἀνθρώπον εἶναι καὶ πολὺ κουραστικόν, ὅταν τὸ διαχώρισμα τῆς ἀμάξης, εἰς τὸ ὅποιον καθῆται, εἶναι πλήρες, ἔλοι ἰσχυραὶ θέσεις εἰς αὐτὸ κατέγονται. Ὅταν εἶναι ἕως εἰς ἕν τοιοῦτον διαχώρισμα, τότε ἕκαστος ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὀλόκληρον τὴν πλευρὰν, ἐπὶ τῆς ὁποίας καθῆται καὶ δύναται νὰ ἐξαπλωθῇ, ὅσον θέλῃ, καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρες, ὅταν εἶναι εἰς τὸ αὐτὸ διαχώρισμα, ἢ κίπκως μετρίσσεται, διότι μένει εἰσέτι τόπος ἰκανὸς δι' αὐτοὺς νὰ μεταβάλου θέσιν καὶ οὕτω νὰ παρέξουσι ὀλίγην ἀνακούφισιν εἰς τὰ μέλη των. Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀριθμὸς ἐπὶ ἐκάστην πλευρὰν εἶναι 3 ἢ 4, τότε ὁ ὀδοιπόρος πρέπει νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι θὰ ἀπεράσῃ κακὴν νύκτα καὶ οὕτω πρὸς εὐρίσκει τὸ πρᾶγμα ἐκ πείρας τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ὅταν ἐξερχόμενος τῆς ἀμάξης δὲν εὐκολώνεται νὰ κινήσῃ τὰ σκέλη του, ἢ νὰ κρατήσῃ ὀρθίαν τὴν κεφαλὴν του.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐνοχλήσεως ταύτης, τοῦλάχιστον εἰς τὰς γυναῖκας, ἐπενοήθη τὸ ἐξῆς ἀσπίον ἐπινοήμα.

Ἡ κυρία ἡ γυναῖκα, ἡ ἔχουσα νὰ ταξιδεύσῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μίαν ἢ δύο νύκτας, πηγαίνει εἰς τὸν πωλοῦντα κούκλας, καὶ λέγει εὐθὺς μίαν κούκλαν ἴσην μὲ βρέφος 6 μηνῶν νὰ κλαίῃ ἢ νὰ φωνάζῃ ὅταν καὶ ὅσον ἐγὼ θέλω, καὶ νὰ σταματᾷ κατὰ τὴν θέλησίν μου. Ὁ ἔμπορος τῆς παρουσιάζει διαφόρα ζεῖγματα τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ἀναβαίνει ἀπὸ 10—50 δραχ.

Μὲ τὸν θησαυρὸν τούτου εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἡ καλὴ γυ-

Ἐὸς εἶς τὸν φάρος

νή πηγαίνει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ οὐδερρόδρομου, λαμβάνει τὴν εἰσιτήριον διὰ τὸ μέρος θνοῦ θὰ ὑπάγῃ καὶ εἰσέρχεται εἰς ἐν διαχώρισμα μετὰ ἀμάξης. Πρὶν ὅμως εἰσελθῆ εἰσποιοῖ τὸν ὀδῶν, ὅτι ἔχει μωρὸ παιδί, καὶ φοβεῖται μήπως θὰ ταραξῆ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἐπιβατῶν τὴν νόκτα, διότι κλαίει, καὶ κἀνείς δὲν δύναται νὰ τὸ σταματήσῃ. Ἐν ὁδῶν περὶ καὶ τῆς δώσῃ ἐν χωριστῶν διαχώρισμα, ἔπερ συνήθως γίνεται, ἐάν εἶναι δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες μαζί, τότε τὸ σχέδιον ἐπιτυγχάνει, καὶ αὐτὴ ἢ αὐταὶ ἀπερνοῦν καλὴν νόκτα, ἀν ὅμως ἢ αὐτὸς δὲν περὶσθῇ ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν δὲν ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ δώσῃ εἰς τοὺς συνταξιδιώτας τῆς δὲν ἐνοήσῃσιν ὅτι τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀρχαῖας τῆς δύναται νὰ κλαίῃ, ἅμα πλησιάζῃ ἢ νῖξ βάλλει τὸ στρατήγημα εἰς πληρὴ ἐνέργειαν, τὸ δ' ἀποτέλεσμα εἶναι συνήθως ἢ οἱ συνοδοὶ-πῆροι τῆς καυμένης τῆς μητέρας θὰ σηκωθοῦν εἰς τὸ πο-δάρι καὶ θὰ ζητήσῃσιν ἄλλο διαχώρισμα, διότι πᾶσος δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὰς κραυγὰς βρέφους καθ' ὅλην τὴν νόκτα ἐδ-ρισκόμενος ἐπιμετᾶ εἰς ἄλλως πολλὸ ὄχληρὰν θέσιν, ἢ ἢ μη-τέρα μὲ τὸ ἀτακτοὺ καὶ κλαυθῆρικο βρέφος τῆς θὰ τεθῇ εἰς ἄλλο ἰδιαίτερον, καὶ οὕτω τελειώνει τὸ παιγνίδι! Δυστυ-χῶς ὅμως διὰ τὰς τοιαύτας μητέρας, τὸ παιγνίδιον τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνει πολλάκις καὶ τότε μένουσιν μὲ τὴν κόκκλαν καὶ μὲ τὴν ἐντροπήν! Τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην ἰδιοποιεῖσθαι οἱ Παρισιοὶ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ, ὅποιοις δὴποτε ὅμως καὶ ἀν ἡναὶ ὁ ἐφευρέτης, δεικνύει μεγάλην ἐπιτηδεύσειαν νὰ μῆψῃ-θῇ τὰς φωνὰς καὶ τοὺς κλαυθμους τῶν ἀνθρωπίνων βρεφῶν, καὶ εἶναι ἀξίος τῆς εὐγνωμοσύνης ἀν οὐχὶ τῶν ὀδοιπόρων, ὅτινες ἐξηπατηθῆσάν δι' αὐτοῦ, τοῦλάχιστον τῶν παιδίων τὰ ὅποια διασκεδάζουσιν αἱ τοιαῦται ἀπομιμήσεις.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

1. Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἢ Ἀβὴ περιέχει 513,441 τόμους βιβλίων καὶ 170,000 φυλλα-δίων εὐρίσκειται δὲ ἐν Ὑδασιγκωῖν τῇ πρωτεύουσῃ τῶν Ἡ-νωμένων πολιτειῶν, εἶναι δὲ ἡ καλλίστη βιβλιοθήκη ἐν Ἀμε-ρικῇ, ταχέως δὲ θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ συνερῆσθῃ μὲ τὰς καλλίστας βιβλιοθήκας ἐν τῷ κόσμῳ.

2. Ἡ Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη τῆς Γαλλίας ἐν Πα-ρισίῳ περιέχει 2,300,000 τόμους.

3. Ἡ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου ἐν Λονδίῳ 1,300,000.

4. Ἡ Βασιλικὴ Δημοσίαι Βιβλιοθήκη τῆς Πετρικώσεως 1,000,000.

5. Ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Βερολίνου 750,000.

Ἡ πρῶτον συστηθεῖσα ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἡ τῆς Κανταβργίας τὸ 1638 — ἢ τοῦ Γουάτ τὸ 1700 — ἢ ἐν Ὑδασιγκωῖν τὸ 1800.

Τὸ 1870 ὑπῆρχον ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς τόμοι 50,000,000. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος δίδει ἕνα τόμον εἰς ἕκαστον πολίτην.

— Ἡ πρώτη ἐφημερίδα ἐξεδόθη εἰς τὴν Γερμανίαν τῇ 1494, εἰς τὸ Βέλγιον τῇ 1605, εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῇ 1622, εἰς τὴν Ἰσπανίαν τῇ 1626, εἰς τὴν Ὑλλανδίαν τῇ 1628, εἰς τὴν Δανίαν τῇ 1663, εἰς τὴν Ὑγγαρίαν τῇ 1721 εἰς τὴν Ρωσ-σίαν τῇ 1703, εἰς τὴν Σουηδίαν τῇ 1643, εἰς τὴν Νορβηγίαν,

τῇ 1763; εἰς τὴν Τουρκίαν τῇ 1825, εἰς τὴν Ἑλλάδα τῇ 1881, εἰς τὴν Ρουμανίαν τῇ 1628, εἰς τὴν Σερβίαν τῇ 1841,

— Ἀμερικανὸς τὸς συνέλαβε τὴν ρηφοκίνδονον ἴδιαν νὰ δε-πλεύσῃ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὑκεανὸν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν Ἑυρώπην, ἐντὸς λέμβου ἥτις ἔχει μόνον 18 ποδῶν μήκος: Ἀνεχώρησεν ἤδη ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἀλλὰ δὲν γνωρίζεται ἀν-γατῆρῶσος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ἑυρώπην,

— Ὁ μέγας ἐκείνος στρατηγὸς, ὁ Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάρολος ὁ IB, ἔδειξε παιδιόθεν τὴν κλίσην τοῦ πρὸς τὸν στρατιωτικὸν βίον ἐπὶ μόνον ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἡδύνατο νὰ ἐπεύσῃ τὸν πλῆον ἀτίθαστον ἵππον, καὶ δὲν ἐφοβείτο τίποτε. Ἄν καὶ ἦτο ἔξυκνος ὅμως ἦτο καὶ πτεσματώδης, οὕτω λ.χ. δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπον νὰ μάθῃ τὴν λατι-νικὴν, ἀλλὰ μαθῶν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας, καὶ ὁ βασι-λεὺς τῆς Πολωνίας τὴν εἰσευρον καλῶς, ἐφιλοτιμήθη καὶ αὐ-τὸς νὰ τὴν μάθῃ, καὶ πράγματι ἔγεινε λατινιστῆς σπουδαῖος. Ἀναγνώσας ποτε τὸν βίον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου λατινο-στί, καὶ ἐρωτήθεις πῶς τῇ ἡρεσκον ὁ κατακτητῆς ἐκεῖνος ἀπεκρίθη — «Ἐπεθύμουν νὰ τῷ ἠμοιάσω»

«Ἄλλῃ» ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλός του, «Ἢ Ἀλέξανδρος ἔ-ζησε μόνον 32 ἔτη.»

«Ἄ! Καὶ δὲν εἶναι ἀρκετὸν τοῦτο,» ἀπεκρίθη ὁ νεαρὸς πρῆγκιψ, «ἔταν ἔχει κατακτήσῃ ὀλίγκληρον τὸν κόσμον;»

— Ὁ λόρδος Βύρων ἦτο γενναῖος καὶ ρηφοκίνδονος ὡς παιδίον, ἀλλὰ δὲν ἔχει μεγάλην σωματικὴν δύναμιν ὥστε πολλάκις δὲν ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὅ,τι ἤθελεν. Ἡμέραν τινα εἰς τὸ σχολεῖον εἶδεν ἕνα ἐκ τῶν μεγαλειωτέρων μαθητῶν τυ-ραννοῦντα ἕτερον μικρότερον τοῦ παιδίου, διὰ πληγῶν ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ μέρους τοῦ βραχίονός του. Ὁ Βύρων βλέπων τὴν ἀγωνίαν τοῦ μικροῦ τοῦ φίλου ὅστις δὲν ἡδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὸν τύραννον του, παρεφῆθη ὑπὸ ἀγανακτικῆς καὶ λύπης, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ παλαίσῃ μετ' αὐτοῦ τὸν ἐπληρώσασε μὲ τὰ δάκρυα καταρρέοντα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ εἶπε,

«Πῶσαι εὐχαιεῖς σκοπεῖσαι νὰ τοῦ δώσῃς;»

«Τὶ σὲ μέλει ἐσένα;» ἀπεκρίθη ὁ τύραννος «Διὰ τί ἐρω-τᾶς;»

«Διότι» ἀπεκρίθη ὁ Βύρων παρουσιάζων τὸν βραχίονά του, «θὰ εὖ παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσῃς ἐμένα ταῖς μισαίς.»

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος φίλος καὶ συμμαθητῆς τοῦ Βύρωνος ἦρον ὁ σὺρ Ροβέρτος Πῆλ, ὅστις κατόπιον ἔγεινεν εἰς ἐκ τῶν διασημοτάτων πολιτικῶν τῆς Ἀγγλίας.

— Ἐξ ὅλων τῶν γλωσσῶν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἡ ἀγγλικὴ ὁμιλεῖται ὑπὸ πλείωτων ἀνθρώπων ἦτοι 80, 000,000 περίπου, δίδει τὴν μὲν Γερμανικὴν ὁμιλοῦσιν 50 ἕως 60 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, τὴν δὲ Γαλλικὴν 40—50 ἑκα-τομμύρια, τὴν δὲ Ἰταλικὴν 28 ἑκατομμύρια καὶ τὴν Ἰσπα-νικὴν 40 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων

— Ἐν τῇ Ἐγκυκλοπαιδείακῃ λεξικῇ τῶν λατινῶν ἐπι-στημῶν, τῶν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκδοδομένων ἐν Παρισίῳ, ὁ χῆρος ὁ ἀφτερωμένος εἰς τὸ ἄρθρον «Ἑλλάδος» εἶναι δεύτερος μετὰ τὸν τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἑκτασιν τῆς ὕλης.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Τίς ἐβασίλευσεν ἐν Ἰερουσαλήμ ὅτε οἱ Ἰσραηλιταὶ πρῶ-τον εἰσεβάλον εἰς τὴν χώραν;

2) Ποῦ λέγεται ὅτι κόρη ἐπωλήθη ἀντὶ οἴνου;

3) Ποῦ περιγράφεται ταμεῖον ἢ κιβώτιον ἔχον ὄπην εἰς τὸ σκέπασμά του, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ῥέπωνται τὰ χρήματα;